

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/380/2015
Identifikačné číslo spisu:	3713203709
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3713203709.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne CD Consulting s. r. o., so sídlom v Prahe, Politických vězňů 1272/21, Nové Město, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, v mene ktorej koná ako konateľ advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému S. G., bytom U., zastúpený opatrovníkom M. G., K. o zaplatenie príslušenstva, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 8 C 138/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 11. marca 2015 sp. zn. 5 Co 777/2014 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 11. marca 2015 sp. zn. 5 Co 777/2014 odmietol odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvého stupňa“) zo 16. septembra 2014 č.k. 8 C 138/2013-83, ktorým bol návrh žalobkyne zamietnutý. Odmietnutie odvolania odôvodnil jeho oneskoreným podaním. Uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bol právnomu zástupcovi žalobkyne doručený prostredníctvom pošty 22. septembra 2014 (pondelok), kedy zásielku prevzal jej právny zástupca, čo má odvolací súd za preukázané z vrátenej doručenky, ktorá má charakter verejnej listiny. Nasledujúcim dňom začala podľa odvolacieho súdu plynúť žalobkyni zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, pričom posledný deň lehoty pripadol na 7. októbra 2014 (utorok). Keďže žalobkyňa podala odvolanie osobne na okresnom súde dňa 19. novembra 2014, podala ho po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom uviedla, že v konaní jej bola odňatá možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd odmietol jej odvolanie ako oneskorene podané, hoci procesné predpoklady pre tento postup neboli dané. Odvolanie odovzdala v rámci odvolacej lehoty obchodnej spoločnosti, predmetom ktorej je poskytovanie poštových služieb

(ReMax Courier Service, s.r.o.) s tým, aby bolo doručené súdu prvého stupňa. Uviedla, že s poukazom na ust. § 57 ods. 3 O.s.p. je lehota (lehotu na podanie odvolania nevynímajúc) zachovaná, ak sa posledný deň lehoty podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. So zreteľom na namietanú procesnú vadu žiadala napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predjednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c / (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Dovoláním navrhovateľky je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., proti ktorým zákon dovolanie pripúšťa. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z nich vyvodiť nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania a so zreteľom na povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade vymenovanej v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobkyňa netvrdila existenciu procesnej vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania navrhovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne skúmal, či postupom a rozhodnutím súdov nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá

rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je aj uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako oneskorene podané (R 23/1994).

Podľa § 204 ods. 1 O. s. p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 57 ods. 3 O. s. p. lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Pre splnenie podmienky včasnosti podania odvolania treba, aby odvolanie bolo podané v lehote stanovenej ustanovením § 204 ods. 1 O.s.p. Ide pritom o lehotu procesnú, čo znamená, že v zmysle § 57 ods. 3 O.s.p. stačí, ak je odvolanie posledný deň odvolacej lehoty podané na súde alebo sa odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie súdu prvého stupňa bol zástupcovi žalobkyne doručené 22. septembra 2014 (č. l. 82). Posledným dňom 15 dňovej lehoty na podanie odvolania bol deň 7. októbra 2014, ktorý deň bol utorok.

Z podacej pečiatky súdu prvého stupňa (č. l. 86) vyplýva, že odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané na tomto súde „kuriérom REMAX“ 8. októbra 2014, z ktorej skutočnosti vychádzal aj odvolací súd. Odvolací súd však žalobkyňu vyzval, aby v lehote 10 dní zaslala doklad potvrdzujúci komu a v ktorý deň, bolo odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa odovzdané na prepravu, nakoľko zo spisu v prejednávanej veci podľa odvolacieho súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok bol právnomu zástupcovi žalobkyne doručený 22. septembra 2014, odvolacia lehota začala plynúť 23. septembra 2014, posledný deň lehoty na podanie odvolania pripadol na 7. októbra 2014, pričom z odtlačku podacej pečiatky súdu prvého stupňa na odvolaní žalobkyne vyplýva, že súd prvého stupňa prevzal odvolanie 8. októbra 2014 od toho, kto mu ho fyzicky doručil, pričom v danom prípade to mal byť kuriér. Na výzvu odvolacieho súdu, ktorá bola právnomu zástupcu žalobkyne doručená 24. novembra 2014, predložila žalobkyňa výtlačok internetovej stránky (č. l. 114) o odovzdaní zásielky na prepravu spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o. (aktuálny stav zásielky č. 15774241 a potvrdenie o jej doručení) v hodnote 100,- Eur, o hmotnosti 5,80 kg, počet 1 kus, balík 005416853 o hmotnosti 5,80 kg. Z listiny vyplýva, že žalobkyňa odvolanie mala odovzdať na jeho doručenie Okresnému súdu Považská Bystrica spoločnosti 7. októbra 2014 o 14:13 hod., t. j. posledný deň 15 dňovej odvolacej lehoty.

Žalobkyňa zároveň v odpovedi na výzvu súdu, doručeným odvolaciemu súdu 5. decembra 2014 oznámila, že spoločnosť ReMax Courier Service, spol. s r.o. preberá od odosielateľa už zabalené zásielky v obálke v škatuli, prípadne v inom obale a osoba - kuriér, ktorý preberá zásielku nevie, čo je jej obsahom a zároveň uviedla, že poštovému podniku pri odovzdaní a prebraní zásielky nie je nikdy známy jej obsah, takisto ako ani ostatným podnikom vykonávajúcim poštové služby. Ďalej oznámila, že nedisponuje dokladom potvrdzujúci deň, v ktorom bolo konkrétne odvolanie odovzdané na prepravu spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r. o. Disponuje len „číslom zásielky“ a vie súdu oznámiť len tú skutočnosť, kedy bola zásielka s konkrétnym „číslom zásielky“ prevzatá na prepravu uvedeným poštovým podnikom.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu nemal v preskúmvanej veci za následok odňatie možnosti žalobkyne pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). K tomuto záveru dospel odvolací súd z nasledovných dôvodov:

Za orgán, ktorý má povinnosť doručiť podanie v zmysle § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku sa považujú aj subjekty registrované, prípadne licencované podľa zákona č. 324/2011 Z.z. (viď R 144/2014). Spoločnosť ReMax Courier Service, spol. s r. o. je spoločnosť, ktorej predmetom činnosti je aj poskytovanie poštových služieb.

Bez ohľadu na to, ktorému orgánu povinnému doručiť podanie (§ 57 ods. 3 O.s.p.) odovzdal účastník svoje odvolanie, aby bolo doručené súdu, musí účastník spôsobom dostatočne hodnoverným preukázať, že k tomuto odovzdaniu skutočne došlo. Z údajov o predmetnej zásielke uvedených na doklade predložennom žalobkyňou nie je zrejmé, či obsahom zásielky bolo aj jej odvolanie podané v preskúmvanej veci. Odvolací súd vytvoril žalobkyni procesnú možnosť, doložiť opodstatnenosť jej tvrdenia o včasnom podaní odvolania. Žalobkyňa ale v danom prípade zvolila taký spôsob doručenia odvolania, pri ktorom nevie preukázať konkrétny deň, v ktorom podala odvolanie. Pritom bolo na nej, aby - v súlade so zásadou, že právo patrí bdelym, pozorným, ostražitým, bedlivým („vigilantibus iura scripta sunt“) predvídala aj možnosť, že bude potrebné preukázať doručenie zásielky v konkrétny deň, resp. počítala aj s rizikom, že pri ňou zvolenom spôsobe nevie súdu hodnoverne a preukázateľne doložiť, či vôbec a kedy podala odvolanie, ktoré odvolací súd odmietol ako oneskorene podané.

Dovolaciemu súdu je všeobecne známe, že poštovému podniku pri odovzdaní a prevzatí zásielky nie je známy jej obsah. Odosielateľ však pre preukázanie odoslania určitej zásielky pre súdy spravidla označí na obálke zásielky, ktorému súdu je zásielka určená (adresáta) a čo je obsahom zásielky (číslo konania, ku ktorému zásielku zasiela a aký druh písomnosti zásielka obsahuje - návrh, odvolanie, dovolanie apod.). V danom prípade ako vyplýva z aktuálneho stavu zásielky č. 15774241 vyplýva, že mala zásielka o celkovej hmotnosti 5,80 kg obsahovať 29 kusov odvolaní voči rozsudkom o zamietnutí návrhu. Bližšia špecifikácia týchto odvolaní, t. j. ku ktorým konkrétnym číslam konania Okresného súdu Považská Bystrica odvolania boli podané, z uvedeného dokladu nevyplýva a žalobkyňa ani vo svojom liste z 2. decembra 2014 nevie presne identifikovať, či obsahom tejto zásielky bolo aj konkrétne odvolanie a či toto predmetné konkrétne odvolanie bolo aj poštovému podniku (kuriérovi) odovzdané na prepravu.

Údaje obsiahnuté v spise preto vyznievajú v prospech záveru odvolacieho súdu o podaní odvolania žalobkyne oneskorene (po uplynutí odvolacej lehoty). Žalobkyňa nevyužila procesnú možnosť preukázať nesprávnosť tohto záveru. Dovolací súd vychádzal z údajov, ktoré žalobkyňa relevantným spôsobom nespochybnila a v nadväznosti na to dospel k záveru, že v danom prípade nejde o prípad odmietnutia odvolania v procesnej situácii, v ktorej pre to neboli procesné predpoklady.

V dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených žalobkyňou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala. (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.